



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 272/2020-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti K. B. FRUTOS s. r. o., Jilemnického 1, Prešov, IČO 31 679 129, zastúpenej advokátom JUDr. Eugenom Kostovčíkom, Gelnická 33, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžfk 53/2017 z 21. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti K. B. FRUTOS s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažostná argumentácia sťažovateľky

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti K. B. FRUTOS s. r. o., Jilemnického 1, Prešov, IČO 31 679 129 (ďalej len „sťažovateľka“ v citáciách aj ako „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžfk 53/2017 z 21. novembra 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Vec sťažovateľky bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená 17. októbra 2019 sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola predbežne prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu) a sudcovia Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne sa správnou žalobou z 15. februára 2016 podanou na Krajskom súde v Prešove (ďalej len „krajský súd“) domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 1802962/2015 z 22. decembra 2015, ktorým bol potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu Prešov (ďalej len „správca dane“) č. 1495639/2015 z 1. októbra 2015, ktorým bol sťažovateľke vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie

obdobie jún 2011 vo výške 296 356,07 €. Krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 6/2016-112 z 5. mája 2017 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) správnu žalobu zamietol. Následne sťažovateľka proti rozsudku krajského súdu podala kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší súd svojím napadnutým rozsudkom zamietol ako nedôvodnú.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukázala na dôvody podanej kasačnej sťažnosti, v ktorej tvrdila, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon, pretože nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľke ako účastníčke konania, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a zároveň, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Uvedené odôvodnila viacerými námietkami. Po prvé tou, že v správnom súdnictve je súd viazaný obsahom jednotlivých bodov žaloby a v odôvodnení sa s nimi musí vysporiadať, ďalej namietala, že správca dane, resp. dožiadaný správca dane aj počas prerušenia daňovej kontroly vykonával úkony, ktoré boli v rozpore s inštitútom prerušenia konania. Zároveň namietala zásadný logický rozpor medzi zisteným skutkovým stavom a jeho právnym posúdením. Ako štvrtú námietku uviedla, že vec bola po právnej stránke nesprávne posúdená, pretože správca dane nepostupoval podľa zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“), ale v zmysle jeho prechodných ustanovení, daňovú kontrolu začatú a neukončenú pred účinnosťou daňového poriadku dokončil podľa predchádzajúceho právneho predpisu, a to zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov a podľa tohto zákona uskutočnil aj vyrubovacie konanie. V poradí piatou bola námietka nezákonného prerušenia daňovej kontroly. Ako šiesta námietka bola zo strany sťažovateľky uplatnená tá, že krajský súd nesprávne posúdil postup finančného riaditeľstva, ktoré zamietlo jej žiadosť o vypočutie svedkov, pretože krajský súd potvrdil, že navrhovaný dôkaz by nemal vplyv na závery dokazovania. Na záver namietala, že krajský súd po právnej stránke nesprávne posúdil jej námietky týkajúce sa jej dôkazného bremena. Z uvedeného dospela k záveru, že krajský súd vo svojom rozsudku nedal odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky nastolené sťažovateľkou.

5. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka bližšie konkretizovala dôvody, pre ktoré podľa nej malo napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu dôjsť k porušeniu ňou namietaného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. Uviedla, že najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku s argumentmi sťažovateľky rozhodujúcimi pre rozhodnutie buď vysporiadal len formálne alebo dokonca vôbec. Uviedla, že najvyšší súd sa vôbec nevyjadril k jej argumentu, ktorým namietala, že rozsudok krajského súdu je založený na protirečivých záveroch, ktoré popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky. K tomu dodala: *„Sťažovateľ namietal, že je v rozpore s logikou tvrdiť, že tovar pre účely odpočítania dane pri jeho nákupe neexistuje a súčasne tvrdiť, že ten istý tovar pre účely jeho dodania v tuzemsku existuje... súd sa k tejto zásadnej námietke osobitne nikde nevyjadruje, no uvádza, že dodatočný platobný výmer hodnotí ako prehľadný, zrozumiteľný a logický.“* Zároveň vo vzťahu k napadnutému rozsudku uviedla, že najvyšší súd sa v ňom nevyjadril ani k sťažovateľkou uplatnenému argumentu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka tvrdila, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku vôbec nevyjadril, resp. sa vyjadril len formálne aj k jej argumentácii týkajúcej sa nezákonnosti prerušenia daňovej kontroly. V závere k tejto námietke dodala: *„Rozhodnutie o prerušení kontroly z 24. 07. 2012 bolo vydané v rozpore so zákonom, podľa súčasnej teórie práva, trpí absolútnou neplatnosťou a z uvedených dôvodov týmto rozhodnutím nebolo možné vyvolať účinky predpokladané v ustanovení § 25a ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. a nedošlo k prerušeniu plynutia lehôt.“*

6. Sťažovateľka ďalej vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozsudku uviedla, že najvyšší súd v ňom nedal špecifickú odpoveď na jej tvrdenie, že počas prerušenia daňovej kontroly boli vykonávané úkony, ktoré boli v rozpore s inštitútom prerušenia konania. K tomu uviedla: *„... súd tvrdí, že tieto úkony neboli zo strany sťažovateľa konkretizované, správca dane realizoval iba odpovede na výzvy, štatutárny orgán sťažovateľa len nahliadol do spisu. Uvedené tvrdenie kasačného súdu je v extrémnom rozpore s obsahom spisu...“* Sťažovateľka dodala, že poukázala na konkrétne úkony, z ktorých jednoznačne vyplývalo, že išlo o procesné úkony, a nie je jej známe, na základe čoho dospel najvyšší súd v napadnutom rozsudku k záveru, že miestne zisťovanie, žiadosť o predvedenie svedka a výpoveď svedka nie sú úkonmi dokazovania. Na margo toho

uviedla, že najvyšší súd sa s jej argumentom týkajúcim sa tejto otázky vysporiadal tvrdením, ktoré je v rozpore so zisteným skutkovým stavom a s obsahom spisu. Ako ďalšie vytkla najvyššiemu súdu, že sa v napadnutom rozsudku nikde osobitne nevyjadril k jej výhrade týkajúcej sa odmietnutia vypočúť ňou navrhovaných svedkov. K tomu uviedla: *„Za stavu, keď rozhodnutie správcu dane je založené na spochybnení samotnej existencie nakupovaného tovaru, odmietnutie vypočúť navrhovaných svedkov, ktorí tovar videli a preberali, a teda mohli potvrdiť jeho existenciu predstavuje evidentné porušenie zákonnosti a práva na spravodlivý proces s priamym dopadom na hmotnoprávne posúdenie veci.“*

7. Podľa názoru sťažovateľky nedostala v napadnutom rozsudku zo strany najvyššieho súdu odpoveď k jej tvrdeniu o nesprávnom právnom posúdení týkajúcom sa posúdenia dôkazného bremena znášaným sťažovateľkou. K tomu dodala: *„Aj nesprávne posúdenie rozloženia dôkazného bremena... predstavuje evidentné porušenie zákonnosti a práva na spravodlivý proces...“* Na záver uviedla, že na rozdiel od rozsudku krajského súdu je napadnutý rozsudok najvyššieho súdu až príliš stručný a navyše sa v ňom najvyšší súd nevysporiadal ani s námietkou sťažovateľky, že rozsudok krajského súdu nie je možné považovať za riadne a vyčerpávajúco odôvodnený, resp. že najvyšší súd sa s touto námietkou vysporiadal len formálne.

8. Na základe uvedeného dospela sťažovateľka k záveru, že nevysporiadaním sa, resp. nedostatočným vysporiadaním sa najvyššieho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku s námietkami sťažovateľky uvedenými v kasačnej sťažnosti došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 3 Sžfk/53/2017 z 21. 11. 2018 porušil základné právo sťažovateľa K.B. FRUTOS, s. r. o. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR a na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

2. *Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžfk/53/2017 z 21. 11. 2018 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.*

3. *Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia podľa ustanovenia § 11 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za 2 úkony právnej služby vo výške 326,66 € (2 x 163,33 €) a režijný paušál vo výške 19,60 € (2 x 9,80 €), spolu 346,26 € a DPH 69,25 €. Spolu s DPH 415,51 €.*

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

17. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v namietanom porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. K porušeniu ňou označených práv malo dôjsť v dôsledku:

- nedostatočného vysporiadania sa najvyššieho súdu so sťažovateľkinými námietkami uvedenými v podanej kasačnej sťažnosti,

- toho, že podľa tvrdení sťažovateľky sa najvyšší súd buď vôbec, alebo len formálnym spôsobom vysporiadal s jej námietkami, ktoré sa týkali jej výhrad proti vedeniu daňovej kontroly správcom dane, resp. daňovým riaditeľstvom, ktorej závery boli vyhodnotené ako správne a dôvodné.

18. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 358/2019).

19. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko

odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 35/2020).

20. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Taktiež treba mať na zreteli, že správne konanie nie je kontradiktórnym konaním rovnako ako rozhodovanie v správnom súdnictve vzhľadom na to, že jeden z účastníkov konania v správnom súdnictve je vždy orgán verejnej moci, ktorý rozhodoval o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, pričom predmetom konania pred správnym súdom je v zásade preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (I. ÚS 395/2019).

21. V zmysle judikatúry ústavného súdu, ako aj judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Presvedčivosť odôvodnenia umožňuje aj všeobecná kontrola verejnosti.

21.1 Ústavný súd v postoji k odôvodneniu súdneho rozhodnutia ako integrálneho prvku základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ľudského práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prevzal koncepciu z case-law ESLP (k tomu napr. rozsudok Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999). Otázku, či všeobecný súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti

daného prípadu. Podstatnou požiadavkou na súdne rozhodnutie súladné s čl. 6 ods. 1 dohovoru je, aby súd riadne odôvodnil argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci.

22. Tieto východiská bol povinný najvyšší súd dodržiavať a premietnuť aj do odôvodnenia napadnutého rozsudku. Úlohou ústavného súdu preto v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti bolo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, minimálne v takej miere, ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či nie je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

23. Ako už bolo uvedené, sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti namietala nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, a to vo vzťahu k ňou uplatneným námietkam v kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu. Podľa sťažovateľky sa najvyšší súd s týmito jej námietkami nevysporiadal vôbec, alebo len formálne.

24. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku musí skonštatovať, že najvyšší súd sa v ňom, síce pomerne stručne (konkrétne v bodoch 14 až 19 napadnutého rozsudku), avšak zreteľne vyjadril k dôvodom, ktoré považoval za rozhodujúce pre svoj záver o zamietnutí podanej kasačnej sťažnosti sťažovateľky a tým „odobreniu“ záverov rozsudku krajského súdu. Vzhľadom na skutočnosť, že závery najvyššieho súdu uvedené v napadnutom rozsudku sú sťažovateľke dostatočne známe, ústavný súd ich na tomto mieste nebude uvádzať. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 744/2016).

25. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním... Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní... Z toho vyplýva, že všeobecný

súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Obsahom citovaného práva teda nie je právo sťažovateľky na to, aby všeobecný súd prevzal jej tvrdenia a názory a vec vždy rozhodol v zmysle jej návrhu. Takýto postup by bol v rozpore s požiadavkami kladenými na nezávislosť a nestrannosť všeobecných súdov ako primárnych garantov a ochrancov ústavných práv (III. ÚS 351/2018).

26. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok nie je možné považovať za zjavne neodôvodnený či arbitrárny. Z ústavnoprávneho hľadiska nie je dôvod na spochybňovanie jeho záverov. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je možné považovať za ústavne konformný, pričom ústavný súd len opätovne pripomína, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov a pri uplatňovaní svojej právomoci nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav. Nie je ani orgánom ochrany zákonnosti, vstupovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov môže len v prípade, ak by nedostatky týchto rozhodnutí nadobudli ústavnoprávny rozmer. V uvedenom prípade však k takémuto záveru nedospel.

27. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nezhliadol také nedostatky, ktoré by ho oprávňovali k vysloveniu záveru o porušení sťažovateľkou namietaného základného práva podľa ústavy, ako aj práva podľa dohovoru, preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

28. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu